

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2005 r. przez Republikę Finlandii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-177/05)

(2005/C 155/57)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 6 maja 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Republiki Finlandii, reprezentowanej przez Tuula Pynnä, valtiasiamies, Alice Guimaraes-Purkoski, valtiasiamies suplente, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu Komisji z dnia 28 lutego 2005 r. skierowanego do Stałego Przedstawiciela Finlandii przy Unii Europejskiej, jak również w potwierdzającym tę decyzję piśmie Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu Komisji z dnia 25 kwietnia 2005 r. skierowanego do Stałego Przedstawiciela Finlandii przy Unii Europejskiej, w którym ponadto Komisja odmawia wszczęcia negocjacji z Finlandią dotyczących warunkowych płatności należności celnych nałożonych z mocą wsteczną, których zapłaty wraz z odsetkami za zwłokę liczone do dnia zapłaty Komisja domaga się od Finlandii w postępowaniu w sprawie o uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego 2003/2180, wszczętym na podstawie art. 226 WE;
2. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W dniu 28 lutego 2005 r. Dyrektor Generalny Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu Komisji, L. Romero, skierował pismo do Stałego Przedstawiciela Finlandii przy Unii Europejskiej. W piśmie tym Komisja informuje o odmownej decyzji podjętej w sprawie wszczęcia negocjacji dotyczących warunkowych płatności należności celnych nałożonych z mocą wsteczną, których zapłaty przez Finlandię wraz z odsetkami za zwłokę liczone do dnia zapłaty Komisja domaga się na podstawie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000⁽¹⁾ w postępowaniu w sprawie o uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego 2003/2180, wszczętym na podstawie art. 226 WE. Komisja pismem z dnia 25 kwietnia 2005 r. do Stałego Przedstawiciela Finlandii przy Unii Europejskiej, potwierdziła decyzję Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu Komisji.

Finlandia uważa, iż przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła Traktat WE lub reguły prawne związane z jego stosowaniem w rozumieniu art. 230 WE akapit drugi

— poprzez odmówienie, wbrew zasadzie lojalnej współpracy ustanowionej w art. 10 WE i orzecznictwu Trybunału Sprawiedliwości dotyczącemu płatności warunkowych, wszczęcia negocjacji dotyczących warunkowych płatności należności celnych nałożonych z mocą wsteczną, których zapłaty przez Finlandię wraz z odsetkami za zwłokę liczone do dnia zapłaty Komisja domaga się na podstawie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 w postępowaniu w sprawie o uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego 2003/2180 oraz

— poprzez brak uzasadnienia decyzji odmownej, co stanowi naruszenie art. 253 WE.

Odmowa negocjacji skutkuje tym, iż Finlandia nie może zrealizować warunkowych płatności należności celnych z mocą wsteczną, których zapłaty wraz z odsetkami za zwłokę Komisja domaga się na podstawie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 w postępowaniu w sprawie o uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego 2003/2180, jednocześnie zapewniając, iż sporne w przedmiotowej sprawie o uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego kwestie prawne zostaną przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, z 31.5.2000, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2005 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-178/05)

(2005/C 155/58)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 5 maja 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowanego przez C. Jacksona, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez M. Hoskinsa, barrister, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- połączenie tej skargi ze skargą o stwierdzenie nieważności odmowy przyjęcia zmienionego krajowego planu rozdzielania zawartej w piśmie Komisji z dnia 1 lutego 2005 r., przedłożonego przez Zjednoczone Królestwo, na podstawie art. 230 WE, w dniu 11 kwietnia 2005 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 1081 final z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie zgłoszonej zmiany do krajowego planu rozdzielania przydziałów emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Zjednoczone Królestwo na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 30 kwietnia 2004 r. Zjednoczone Królestwo notyfikowało Komisji tymczasowy krajowy plan rozdzielania na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE⁽¹⁾.

W dniu 7 lipca 2004 r. Komisja wydała decyzję C(2004)2515/4 final dotyczącą krajowego planu rozdzielania Zjednoczonego Królestwa określoną w art. 9 ust. 3 tej dyrektywy.

W następstwie zakończenia działań określonych w tymczasowym krajowym planie rozdzielania Zjednoczone Królestwo poinformowało Komisję w dniu 10 listopada 2004 r., że chciałoby dokonać zmiany w tymczasowym krajowym planie rozdzielania celem uwzględnienia wyników tych działań.

Zaskarżoną decyzją Komisja uznała, że proponowana zmiana w krajowym planie rozdzielania notyfikowana przez Zjednoczone Królestwo Komisji w dniu 10 listopada 2004 r. i uaktualniona w dniu 18 lutego 2005 r. zakładająca wzrost rozdziału przydziałów emisji o 19.8 Mt CO₂eq jest niedopuszczalna.

Zjednoczone Królestwo podnosi, że uznanie zmiany za niedopuszczalną narusza prawo i że powinna zostać stwierdzona jego nieważność.

Zjednoczone Królestwo twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza prawo z następujących względów:

- biorąc pod uwagę wyraźne sformułowania krajowego planu rozdzielania, Komisja nie była upoważniona do traktowania w zaskarżonej decyzji tymczasowego planu rozdzielania Zjednoczonego Królestwa jako ostatecznego;

— Komisja była zobowiązana rozważyć poprawki do krajowego planu rozdzielania, zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo, bezzwłocznie celem umożliwienia Zjednoczonemu Królestwu wywiązania się ze swoich zobowiązań określonych w tej dyrektywie;

— decyzja Komisji C(2004)2515/4 final nie może uniemożliwić ani ograniczać uwzględnienia opinii społeczeństwa, czego wymaga pkt 9 Załącznika III i art. 11 ust. 1 dyrektywy, a Państwo Członkowskie musi mieć możliwość proponowania wszelkich koniecznych zmian wynikających z konsultacji społecznych;

— artykuł 3 decyzji Komisji C(2004)2515/4 final pozwala Zjednoczonemu Królestwu na notyfikowanie Komisji wszelkich zmian, również zmian wynikających z wzrostu ilości rozdzielonych przydziałów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2005 r. przez Stradeblu s.r.l. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-179/05)

(2005/C 155/59)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 6 maja 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Stradeblu s.r.l. z siedzibą w Cagliari (Włochy), reprezentowanej przez adwokata A. M. Rossiego, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie pomocy państwa wypłaconej przez Włochy przedsiębiorstwom żegludowym Adriatica, Siremar, Saremar oraz Toremar (Gruppo Tirrenia) (2005/163/WE), a w szczególności jej art. 1, w którym stwierdzono, że „z zastrzeżeniem postanowień ust. 2 pomoc wypłacona przez Włochy na rzecz Adriatica od dnia 1 stycznia 1992 r., stanowiąca odszkodowanie z tytułu świadczenia usług publicznych, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 86 ust. 2 Traktatu”.